

E.H. Chamberlain

Het avondmaal van de Heer, als beeld van gemeenschap

1 Korinthiërs 10:14-17

We vinden in de Schrift nooit een gelovige, die het avondmaal alleen neemt. Het wordt ook niet toegediend aan anderen door een priester of een predikant. En hoewel iemand moet danken voor brood en beker, doet hij dat als de vertegenwoordiger van de hele vergadering. Daarom zegt de apostel: *‘De drinkbeker der zegening die wij zegenen... ...Het brood dat wij breken’*.

In onze verzen spreekt Paulus over het avondmaal als een ‘gemeenschap’, in contrast met de gemeenschap met de demonen, verbonden met het eten van dingen die aan de afgoden geofferd werden. Blijkbaar hadden de Korinthiërs Paulus hierover een vraag gesteld, wat de aanleiding was voor zijn opmerkingen. Maar zijn woorden zijn op zichzelf de bestudering waard, ook al hebben wij geen vragen over de afgoden.

‘De drinkbeker der zegening die wij zegenen, is die niet de gemeenschap van het bloed van Christus? Het brood dat wij breken, is dat niet de gemeenschap van het lichaam van Christus?’ (16)

Gemeenschap betekent dat de betrokkenen iets hebben, dat ze gemeenschappelijk hebben: een gemeenschappelijk bezit of belang. Als gelovigen in de Heer Jezus Christus worden we allemaal gekenmerkt door het feit dat wij vertrouwen op de waarde van het bloed van Christus tot heil en reiniging. Dit is de grondslag van het christendom. Misschien wordt daarom hier de beker het eerst genoemd.

Wij kunnen van elkaar verschillen in menig opzicht, en wij doen dat ook in ras en kleur, in stand of bezigheid, in opvoeding en voorkomen. Dit draagt allemaal bij om ons van elkaar gescheiden te houden. Maar het vertrouwen in het bloed van onze Heiland hebben wij gemeenschappelijk.

Het drinken van de beker gebeurt inderdaad ter gedachtenis van de dood van de Heer; maar alleen als mensen die geleerd hebben wat het betekent op Zijn bloed te vertrouwen, wensen we Hem te gedenken. Zo is het ook met het breken van het brood. Dat is de gemeenschap van het lichaam van Christus. Het is de uitdrukking van onze gemeenschappelijke wens om te denken aan Zijn opoffering voor ons.

Het is merkwaardig dat de apostel woorden gebruikt die inhouden dat allen, tot wie de woorden zijn gericht, hetzelfde doen. Maar hij zegt niet: 'De beker die u zegent'. De Korinthiërs moesten niet kunnen denken dat alleen zij dat deden. Nee, zijn woorden laten zien dat hij over alle gelovigen spreekt.

Hij vervolgt met: *'Want wij, de velen, zijn een brood, een lichaam; want wij allen nemen deel aan het ene brood.'* (17) Hier gaan we een stapje verder. Deze gemeenschap, dit gemeenschappelijk gedenken is een beeld van het feit dat we inderdaad één zijn en één lichaam in Christus vormen.

Dit is de eerste keer dat de uitdrukking 'één lichaam' in de brieven van Paulus voorkomt; hoewel we het iets soortgelijks vinden in 1 Korinthiërs 6:15. Het onderwerp wordt uitgewerkt in 1 Korinthiërs 12:13, en nog meer in Efeziërs en Kolossenzen.

In 1 Korinthiërs 12:13 lezen we dat de gelovigen door één Geest tot één lichaam zijn gedoopt, Die in ieder van hen woont. Het werk van de Geest bestaat in het verheerlijken van Christus. Een van de vruchten van Zijn aanwezigheid is het leiden van de heiligen, in gehoorzaamheid aan het Woord van God, om deel te nemen aan dat ene brood. We doen dit tezamen, omdat we één zijn in Christus; en het ene brood is het beeld van onze eenheid.

Er is dus een overgang in Paulus' woorden van het letterlijke lichaam van de Heer naar het mystieke lichaam, waarin wij samen zijn verenigd. We vinden hier een verbindende schakel tussen deze twee gedachten in het beeld van Adam en Eva. Tijdens zijn diepe slaap werd een rib van hem genomen om tot zijn bruid te worden gevormd, Eva. Want de gemeente als het lichaam van Christus, en ook om Zijn bruid te kunnen zijn zodra de dag van de heerlijkheid aanbreekt, dankt haar bestaan aan de doodslaap die Hij onderging ter wille van haar.

Daarom als wij als degenen die onze Heer Jezus Christus liefhebben, samenkomen om Hem te gedenken in Zijn dood, zijn wij niet de enigen die dit doen. Wij doen het

in gemeenschap met allen die Hem liefhebben en Hem wensen te dienen. Bijeengekomen op verschillende tijden en op vele plaatsen, zijn onze gedachten toch bezig met dezelfde gezegende Heiland. Wij hebben hierdoor gemeenschap met elkaar. Wij doen het als de leden van dat éne lichaam.

Er zijn twee dwalingen, waarvoor we moeten oppassen:

1e Dat is wat men zou kunnen noemen de sacramentele dwaling. Namelijk dat het deelnemen aan het brood en de beker ons deel geeft aan het lichaam en bloed van Christus. Deze dwaling wordt helaas in de nieuwe Engelse Bijbel gevonden, die in plaats van 'gemeenschap' leest: 'een middel om deel te hebben aan het bloed van Christus', enz. Maar het is geen middel om deel te krijgen, maar een beeld van het deelhebben zelf. De hele Schrift zegt ons dat het geloof alleen het middel is om deel te hebben aan het bloed van Christus.

2e Dit betreft de eenheid. Het is goed om te herinneren aan de nadruk die Paulus legt in Efeziërs 4:4 op het éne lichaam. Want sommigen lezen de tekst in 1 Korinthiërs 10 alsof de eenheid waarover we gesproken hebben, bestaat uit hen die daadwerkelijk samen brood breken. Alsof de broodbreking die eenheid maakt. Terwijl het in werkelijkheid de uitdrukking is van een al bestaande eenheid, een eenheid die alle gelovigen omvat. Wanneer Paulus zegt: '*want wij allen nemen deel aan het ene brood*', kan hij niet bedoelen het aanwezige brood. Zijn woorden doen denken aan het Paaslam: '*en de hele vergadering der gemeente van Israël zal het slachten in de avondschemering*' (Ex. 12:6). Er is maar één Lam, en er is maar één brood. Er is maar één lichaam; en dat moet onze eenheid zijn en anders niets. Als de apostel had gedacht aan de afzonderlijke samenkomst, dan had hij moeten zeggen: 'Want u, de velen, vormen één brood, één lichaam; want u allen neemt deel aan één brood.'

Iedere gemeenschap sluit wel iets uit in zekere zin. Dit is met name het geval bij het avondmaal van de Heer. Dat is de reden waarom Paulus het onderwerp behandelt in zijn brief. Hij moest de nadruk leggen op het feit dat deze gemeenschap onverenigbaar was met afgodendienst. '*U kunt niet de drinkbeker van de Heer drinken en de drinkbeker van de demonen*' (21). Maar we kunnen daarbij ook opmerken, dat hij tevens uitsluit allen die de Heer Jezus niet in oprechtheid liefhebben. Wat zou de gemeenschap van het bloed van Christus betekenen voor iemand die nog in zijn zonden leeft? '*Of welke gemeenschap heeft licht met duisternis?*' (2 Kor. 6:14)

Als we samenkomen om Hem te gedenken die voor ons de dood inging, worden wij door dit feit te gedenken afgezonderd van de wereld, die geen plaats had voor Hem. Maar dat is altijd waar, niet alleen als we samenkomen. Wij die geloven,

behoren tot een gemeenschap die ons volledig scheidt van de geest van de wereld. Niet dat we niet met de wereld moeten omgaan, want de Heer heeft ons in de wereld gezonden om Zijn getuigen te zijn. Maar als we trouw zijn aan Hem, zal de wereld ons niet liefhebben, ze kan ons op zijn hoogst verdragen. We kunnen de wereld niet liefhebben of de dingen die in de wereld zijn (1 Joh. 2:15). Maar iedere oprechte christen is het aan zijn Heer en Heiland verschuldigd om samen te komen – afgezonderd van de wereld – op de eerste dag van de week; zoals de eerste christenen dat deden (Hand. 2:42; 20:7), met hen die Hem liefhebben om Hem te gedenken in Zijn dood.

Er is nog een vraag, die we onder ogen moeten zien. Gedragen wij, die deelhebben aan deze gemeenschap, ons waardig aan deze gemeenschap? Zijn wij trouw aan Zijn heilige Naam? Het is een ernstige zaak, als er onheiligheid heerst onder hen, die in zo'n heilige gemeenschap leven! Het is niet de vraag of wij wel waardig zijn, want dat kunnen wij nooit zijn. Zelfs onze aanwezigheid aan Zijn avondmaal is een belijdenis, dat wij in onszelf verloren zondaars zijn. Maar we moeten wel onze wegen oordelen in het licht van Zijn Woord en onze zonden belijden, opdat wij Zijn vergeving mogen ontvangen. Dit wordt uitvoeriger behandeld in 1 Korinthiërs 11:27-31.

Verder voorziet de Schrift in het geval dat er grove zonden voorkomen, die niet geoordeeld worden. Het Woord zegt dan dat de vergadering verantwoordelijk is om de betreffende personen te oordelen. Ze moeten die uit hun midden wegdoen, anders worden zij erdoor verontreinigd. En dat betekent instemming met de zonde (1 Kor. 5). Maar laten we wel opmerken, dat uitsluiting niet alleen uitsluiting is van het avondmaal van de Heer. Want het avondmaal is wel een beeld van de gemeenschap, maar het is niet de hele gemeenschap. Want als een vergadering zou weigeren het kwaad te oordelen, dan zou gemeenschap ermee leiden tot gemeenschap met het kwaad.

Aan de andere kant: als wij aan het avondmaal hen weigeren toe te laten, met wie we gerust andere vormen van christelijke gemeenschap genieten, dan handelen we op een vormelijke en wettische wijze. Wat onwaardig is voor hen, die bij deze geestelijke werkelijkheden betrokken zijn.

Nog een praktische vraag betreft de vorm van het avondmaal zelf. Het beeld van het éne lichaam wordt zeker verstoord door de praktijk om een brood te gebruiken, dat al gesneden is en nog meer door het persoonlijk uit te delen. Dat is niet hetzelfde als de beker, omdat een vloeistof in zijn delen niet verenigd is zoals een vast lichaam. Een paar bekers als het aantal deelnemers groot is, hoeft niet in tegenspraak te zijn met de betekenis. Aan de andere kant een beker gebruiken voor

iedere gelovige afzonderlijk, is niet alleen onnodig, maar het toont gebrek aan eerbied voor wat de Heer heeft ingesteld. Over het geheel genomen, hoe dichter we kunnen blijven bij de instellingen van het avondmaal, hoe beter.

Bron: Words of Help 65-13

